

Arrest

nr. 272 646 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.DE WOLF
Louizalaan 54 (3de verdieping)
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guatemalteekse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 juli 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 december 2021 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guatemalteekse nationaliteit te hebben. U bent geboren op 11 februari 1990 in de stad Flores van het departement Petén. U behaalde in 2008 een diploma leerkracht lager onderwijs. Tussen 2009 en 2017 volgde u universitaire studies, politieke wetenschappen, rechten en notariaat. Vervolgens studeerde u aan de Panamerikaanse universiteit. Deze studies werkte u niet af. U woonde gedurende de laatste zes jaar tot uw vertrek in de wijk Villa Concepcion in de stad Santa Elena, in het departement Petén, samen met uw moeder en uw broer. U bent homoseksueel. U werd hierdoor sinds uw kindertijd gepest en fysiek aangevallen. Deze pesterijen vonden plaats op de lagere school, middelbare school, op de universiteit, op uw werk en zelfs door uw eigen familie. Op 13 augustus 2017 werd uw neef, J.A.P.S., vermoord in de gemeente San Benito, nadat er geruchten de ronde gingen dat hij werd bedreigd omwille van zijn homoseksualiteit. Op 2 augustus 2019 leerde u uw partner N.E.S.S. kennen via Facebook. Uw partner is afkomstig van Guatemala, maar woonde op het moment dat jullie elkaar leerden kennen in België.

Op 11 februari 2020 hadden uw vrienden een verrassingsfeestje voor uw verjaardag georganiseerd in een discotheek op het eiland Flores. Toen het feestje gedaan was, ging u uw wagen zoeken. Er waren twee jongeren op een motor. Een van hen stapte af en bedreigde u met een zakmes. Hij schold u uit, zei u dat hij wist dat u homo was en dat dat een zonde was. Toen ze zagen dat uw vrienden dichterbij kwamen, zijn ze op de vlucht geslagen. U stopte met naar de universiteit te gaan in januari of februari 2020 en stopte de laatste dag van februari 2020 ook met werken.

U verliet Guatemala op 3 maart 2020 en vloog via Spanje naar België, waar u op 4 maart 2020 bent aangekomen. U diende vervolgens op 28 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw lerarendiploma, de puntenlijst van uw universitaire studies, de aangifte en een nieuwsbericht over de dood van uw neef, contracten van uw werk en nieuwsberichten en rapporten met betrekking tot de situatie van LGBTIpersonen in Guatemala. Op 12 juli 2021 bezorgde uw advocaat het CGVS per e-mail het aankoopbewijs van uw vliegtickets en uw ontslagbrief.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u een voorkeur uitte om verder gehoord te worden door vrouwelijke medewerkers.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer, alsook bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om te beginnen kan er geen geloof worden gehecht aan het incident van 11 februari 2020 dat de aanleiding zou hebben gevormd van uw vertrek (CGVS, p. 17). U verklaart namelijk dat u uw paspoort aanvraagde omdat u naar België zou reizen omwille van de situatie die u had meegemaakt (CGVS, p. 13). Uw paspoort is echter uitgegeven op 20 januari 2020, drie weken voor u zou zijn bedreigd (document 1). Hiermee geconfronteerd, werpt u op dat u er al aan dacht om naar België te komen tijdens uw vakantie en u daarom al een paspoort nodig had voorafgaand aan alles en u ook woonde in de buurt van Belize en Mexico en u een paspoort nodig had om te reizen en ze ook soms op het werk uw paspoort vroegen (CGVS, p. 22). Dit antwoord is echter onafdoende om bovenstaande tegenstrijdigheid uit te leggen gezien deze niet voor interpretatie vatbaar is. Dat u overigens met de dood zou worden bedreigd net op het moment dat u een nieuw paspoort zou hebben gekregen, komt verder ook weinig aannemelijk over.

U stelt bovendien het verloop van de feiten anders voor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dan bij het CGVS. Zo beweert u bij DVZ dat jullie toen jullie uit de bar kwamen al uw auto vol krassen zagen en jullie twee personen op een motor zagen met een soort mes (DVZ vragenlijst, punt 5, p. 2). Bij het CGVS beweert u nochtans dat jullie uit de bar kwamen, u alleen uw auto ging halen, en u toen pas de twee mannen zag (CGVS, p. 15, 20-21). U laat aan het CGVS ook na iets te vermelden van deze krassen op uw auto, terwijl u nochtans beweert alles te hebben verteld (CGVS, p. 16). Het is daarbij ook vreemd dat u benaderd zou zijn door deze personen op het moment dat u alleen uw auto ging halen, gezien u zich zelfs nooit alleen in discotheken begaf (CGVS, p. 15, p. 21) en hierover bij DVZ verklaarde steeds bang te zijn dat iemand u zou bedreigen of aanvallen wanneer u naar een feestje ging (DVZ vragenlijst, punt 5, p. 2). Dat u dan na afloop van een feestje om één uur 's nachts zich wel alleen zou begeven op een parking, terwijl uw vrienden ook aanwezig waren (CGVS, p. 15), is wederom weinig aannemelijk. Ook uw hierop volgend gedrag, kan niet overtuigen. Alhoewel u met de dood zou zijn bedreigd, en de persoon u zou hebben gezegd te weten waar u werkte, wanneer u vertrok naar uw werk en wanneer u thuis kwam (CGVS, p. 15), bleef u vervolgens gewoonweg verder werken tot de laatste dag van februari 2020 (CGVS, p. 12). U beweert weliswaar wegen te hebben genomen zonder verkeerslichten om te vermijden dat u moest stoppen en altijd veel angst te hebben gehad (CGVS, p. 21), dit verandert echter niets aan het risico dat u nog verschillende weken bleef nemen. Deze houding getuigt hoegenaamd niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstig schade, en plaatst uw asielrelaas nog verder op losse schroeven.

In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat u via Spanje naar België reisde. Ondanks dat u zich in een EU-lidstaat bevond, liet u het na om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw poging tot verschoning, dat uw partner hier in België woont (CGVS, p. 17), is onafdoende, zeker gezien uw partner over Spaanse documenten beschikt (CGVS, p. 11). Bovendien wachtte u tot 25 september 2020 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, meer dan zes maanden na uw aankomst in België op 3 maart 2020 (CGVS, p. 17). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het wachten met het indienen van uw asielaanvraag, stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees en doet vermoeden dat u eerder verblijf op het oog had.

Ook wat betreft de dood van uw neef J.A.P.S. zijn uw verklaringen aan het CGVS tegenstrijdig met uw verklaringen bij DVZ. Zo beweert u bij DVZ dat niemand van uw familie aangifte deed naar aanleiding van de dood van uw neef omdat jullie allemaal met de dood bedreigd werden (DVZ punt 5, p. 2). U legt bij het CGVS echter weldegelijk een slecht leesbare kopie van een document neer dat u omschrijft als een klacht ingediend door de moeder en de echtgenote van uw neef (CGVS, p. 15, document 7). In deze kopie valt echter niet te lezen dat deze klacht zou zijn ingediend door de moeder van uw neef en zijn echtgenote, noch wordt er melding gemaakt van de geaardheid van uw neef of van de geruchten van bedreigingen die uw neef zou hebben gehad (CGVS, p. 15.). Dat u daarbij ook beweert dat uw neef homoseksueel was, maar gehuwd was om aanvaard te worden door de samenleving (CGVS, p. 15), terwijl er in dit document te lezen valt dat uw neef ongehuwd was, ondergraaft nog verder uw geloofwaardigheid. Tevens vermeldt ook het artikel over de dood van uw neef niets van zijn homo-seksualiteit of de geruchten van de bedreigingen die uw neef zou hebben gehad (document 11).

Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van, en houdt het rekening met de huidige situatie van homoseksuelen in Guatemala. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht. Algemene informatie betreffende de situatie van LGBTIQ in Guatemala werd toegevoegd aan het administratieve dossier. In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het CGVS zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuele personen niet gemakkelijk is in Guatemala en dat er sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen. Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging en dit wegens hun ernst en/of frequentie. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen, wat u in dit geval niet hebt kunnen doen. De daden waaraan u vreest te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar uw land, overtuigen het CGVS niet van het bestaan van een risico voor u in geval van terugkeer naar uw

land. In dit geval wijst deze beoordeling er niet op dat er, wat u betreft, in geval van terugkeer naar het land een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Bovendien ziet het CGVS geen enkel ander element dat toelaat te oordelen dat u ernstige redenen hebt om vervolging te vrezen of dat u een risico op ernstige schade loopt.

Hoewel u in het algemeen stelt dat er homofoob gedrag voorkomt in Guatemala en beweert regelmatig gepest te worden omwille van uw geaardheid (CGVS, p. 14-16), stelt het Commissariaat-generaal vast dat u 31 jaar bent en sinds drie jaar werkte op de HR-afdeling van het openbaar ziekenhuis van San Benito (CGVS, p. 12, p. 20). Wat betreft de pesterijen waarmee u te maken zou hebben gekregen, dient er vooreerst al te worden opgemerkt dat het vreemd is dat u bij DVZ verklaarde dat niemand op uw werk op de hoogte was van uw homoseksualiteit (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5). Bij het CGVS verkondigt u nochtans dat ze op uw werk weldegelijk wisten van uw homoseksualiteit (CGVS, p. 19). Hoe dan ook, de pesterijen waarmee u te maken zou hebben gehad op uw werk, weerhielden noch u, noch uw meerderen ervan uw contract tweemaal met een jaar te verlengen, en ondanks deze pesterijen beweert u er zelfs nooit aan te hebben gedacht te moeten stoppen met uw werk (CGVS, p. 19-20). Nog betreft de pesterijen waarmee u te maken kreeg op school, aan de universiteit, op uw werk en ook van sommige familieleden (CGVS, p. 16), dient er opgemerkt te worden dat, hoe verwerpelijk deze praktijken ook zijn, dit niet kan worden beschouwd als dermate ingrijpend dat hierdoor uw fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor uw leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. U stelt bovendien dat u op school terecht kon bij uw leerkrachten en zij u ook hielpen (CGVS, p. 19).

Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u toch met een zekere mate van vrijheid uw seksualiteit in Guatemala kon beleven. Zo had u in Guatemala verschillende homoseksuele relaties (CGVS, p. 11-12), en had u verschillende vrienden die op de hoogte waren van uw geaardheid en met wie u soms samen uit ging (CGVS, p. 18, p. 7). Daarnaast kon u ook rekenen op de steun van uw familie. U stelt weliswaar dat uw moeder het initieel moeilijk had met te begrijpen dat u homoseksueel was, desalniettemin aanvaardde uw moeder uw geaardheid en hebt u nog steeds een goede relatie met haar (CGVS, p. 18). Daarnaast kan u rekenen op de steun van uw broer, uw tante Marta en enkele neven en nichten. Eveneens bood uw familie u financiële steun (CGVS, p. 10, p. 18).

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw profiel als homoseksuele man op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, lerarendiploma, puntenlijst, de contracten van uw werk, uw ontslagbrief en het aankoopbewijs van uw vliegtickets hebben louter betrekking op uw identiteit, opleiding, werk en reisweg. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. De overige nieuwsberichten en rapporten die u neerlegt hebben verder enkel betrekking op de algemene situatie van de LGBTI-gemeenschap in Guatemala, zij hebben echter geen betrekking op uw persoonlijke problemen (CGVS, p. 14-15).

De opmerkingen die u het CGVS nog bezorgde op 16 juli 2021 kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a.

v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendedegerelateerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen gevisieerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de artikelen 4 en 20 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de beginselen van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus, wijst verzoeker erop dat zijn homoseksuele geaardheid niet wordt betwist.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij gaat daarbij in op zijn paspoort dat drie weken voor het incident van 11 februari 2020 werd uitgegeven, de feiten van 11 februari 2020 en zijn gedrag alsook de "laattijdige" indiening van zijn beschermingsverzoek.

Verder bespreekt verzoeker zijn dagelijkse situatie in Guatemala en is hij van mening dat de verwerende partij zijn vrees voor vervolging duidelijk onderschat. Hij benadrukt dat hij van kleins af aan het slachtoffer was van discriminatie, bespottend en sociale uitsluiting, hetgeen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk heeft verklaard. Verzoeker citeert hierbij uittreksels van de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij stelt verder dat hij in een toestand van wanhoop is beland, dat hij wenst om zijn homoseksualiteit vrijuit te kunnen beleven, zonder schaamte en zonder angst voor de reactie van zijn medeburgers, daar waar hij jarenlang zijn homoseksualiteit verborgen heeft moeten houden als verdedigingsmechanisme. Hij heeft moeten oppassen met hoe hij zich kleedde, de manier waarop hij sprak en moest liegen over zijn gevoelens en emoties.

Vervolgens bespreekt verzoeker de behandeling van LGBT-personen in Guatemala, waarbij hij uitgebreid citeert uit verschillende rapporten en artikelen die relevante landeninformatie bevatten. Hij meent

dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Guatemala wel degelijk een groot risico inhoudt om het slachtoffer te worden van moord, geweld en vervolging. Verder geeft verzoeker onder verwijzing van landeninformatie aan dat er een gebrek is aan bescherming door de Guatemalaanse autoriteiten. Hij gaat vervolgens in op zijn kwetsbaarheid en de aanwezigheid van een samenstel aan factoren en verzoekt om het voordeel van de twijfel.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De tweede paragraaf van dit artikel bepaalt onder meer:

“§ 2

Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten:

- a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*
- b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).*

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;*
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;*
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;*
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;*
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;*
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.*

§ 3

Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

§ 4

Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

[...]

d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en;*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;*
- de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd; [...]*

4.2. Verzoeker voert een vrees voor vervolging aan omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Deze geaardheid wordt niet betwist en blijkt genoegzaam uit zijn verklaringen.

Omtrent de situatie van homoseksuelen in Guatemala en verzoekers casus besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing: *“Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uw profiel als homoseksuele man op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”*

Zonder verder uitspraak te doen over het incident van 11 februari 2020 en de dood van verzoekers neef, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen dat hij sinds kindertijd wordt gepest alsook fysiek aangevallen en aangerand, dat deze pesterijen en slagen plaatsvonden op de lagere school, middelbare school, op de universiteit, op zijn werk en zelfs door zijn eigen familie en dat hij trachtte zijn geaardheid verborgen te houden en daarover te liegen (CGVS vragenlijst, punt 5; NPO, p. 7, 9, 10, 16, 18, 19, 20), grotendeels coherent en aannemelijk zijn.

Zo verklaarde verzoeker: *“ik vond niet altijd werk door die situatie doordat ik gay ben”* (NPO, p. 7); *“Ik was altijd slachtoffer van vele pesterijen, ik heb daar altijd onder geleden omdat ik homo was in GUA en soms was het beter dat ik contacten vermeed met anderen. Zelfs wanneer ik niet zelf vertelde dat ik homo ben, bekeken ze me raar, merkte ze het al en ik was altijd bang om afgewezen te worden, dat de mensen lelijk naar me zouden kijken. Ze dachten door het feit dat ik homo was dat ik met gelijk wie seks wilde hebben, en dat bracht me schade toe van kleinsaf aan en daarom vermeed ik om vriendschappen aan te gaan”, “Ik probeer ervoor te zorgen dat de mensen zien dat ik homo ben om op die manier te vermijden dat ik me slecht zou gaan voelen, maar het is ook niet iets dat ik kan vermijden dat ze het opmerken dat ze het zien, en dan volgen altijd die minachtende opmerken, en dat is afschuwelijk, maar dat is wel wat ik meemaakte in Guatemala”* (NPO, p. 9); *“Ik heb heel mijn leven geleden onder die pesterijen, want het is de gewoonte dat wanneer je zoiets ziet, die persoon gaat pesten. Daar leef ik onder van kleinsaf aan. Ik werd altijd al van kleinsaf aan geslagen. Ik heb vele littekens van dat ik werd geslagen. Ik heb hier ook een litteken (wijst naar kin) allemaal van die pesterijen”, “ik moest dus liegen om dingen te vermijden”* (NPO, p. 10), *“Van zeer kleinsaf aan was ik altijd het slachtoffer van pesterijen vanwege studiegenoten omdat ik anders was, ik werd fysiek aangevallen, en ik heb daar ook littekens aan overgehouden aan mijn kin, overal eigenlijk, dat was in de lagere school, in de middelbare school, vooral omdat ik anders was, en ook aan de universiteit, zelfs op het werk en zelfs tot mijn eigen familie. En ik was altijd bang van anderen, dat zij een stigma zouden uitdrukken tegenover mij. En omwille van mijn christelijke principes vermeed ik het ook om met jongens op te trekken, me op die manier samen met hen bloot te stellen. Ik vermeed dus om contacten te hebben met homo 's, want wanneer ze mij zouden zien met homo zouden ze ook voorstellen dat ik homo was, daarom vermeed ik dat. En toen ik kind was, vond ik ook psychologische ziektes uit om niet naar college te gaan, maar mijn moeder verplichtte me altijd om te gaan. En letterlijk houd ik ervan om homo te zijn, ik ben gelukkig, hoewel ik het moet verstoppen, maar in GUA heb ik die vrijheid niet. En het leven in GUA is een leven met angsten. Ik wist niet wanneer mijn laatste dag zou zijn”* (NPO, p. 16); *“Dat zijn opmerkingen van minachting, schelden. En spot, en misschien is dat voor hun wel ontspannend maar voor mij niet”* (NPO, p. 18); *“letterlijk weende ik soms alleen, ik leefde ook met angsten, maar uiteindelijk was er gaan andere optie en ik heb geleerd om zo te leven”; “Soms, zoals ik al zei, dreven ze de spot met me, of gingen ze mijn billen of borst aanraken, en dat waren allemaal dingen om me homo te laten voelen. En er waren ook altijd die scheldende opmerkingen. Ze dreven de spot met me en sommige vonden dat grappig, maar ik niet”* (NPO, p. 19); *“Vanaf mijn kindertijd leed ik onder pesten, discriminatie en fysiek geweld en ook psychisch geweld. Ik werd uitgesloten en uitgelachen als kind. Ze sloegen en schopten mij. Ik verzon dan psychologische ziektes zodat ik niet naar school moest. Ik zat toen nog maar in de lagere school. Deze discriminatie ging steeds verder in de middelbare school en op de universiteit. Ik werd ook aangerand en beledigd. Jongens raakten mijn billen aan. Er is heel veel homofobie in Guatemala. Ik heb heel weinig vrienden. Omdat ik homoseksueel ben, zijn er veel mannen die mij niet willen aanspreken en mijn ontwijken. Er zijn ook mensen die denken dat ik enen of andere ziekte heb. Homoseksualiteit wordt niet echt aanvaard in Guatemala. Ik ben sinds kindsaf aan angstig en gefrustreerd.”* (CGVS vragenlijst, punt 5).

Enkel over de vraag of zijn collega's op het werk al dan niet op de hoogte waren van zijn geaardheid, lijkt verzoeker geen eenduidige verklaringen af te leggen op de DVZ en het CGVS, maar deze bevinding is niet zwaarwichtig genoeg om de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen over zijn persoonlijke ervaringen en belevenissen als homoseksueel in Guatemala in het gedrang te brengen.

Verzoekers verklaringen onderschrijven alvast het zeer summiere standpunt van de verwerende partij dat de *“situatie van homoseksuelen niet gemakkelijk is in Guatemala en dat er sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen”*.

De commissaris-generaal wijst er evenwel op dat discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging en dit wegens de ernst en/of frequentie, alsook dat verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek dient te *“bewijzen”* dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen. In verzoekers geval is de commissaris-generaal niet overtuigd van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging noch ziet hij enig ander element dat toelaat te oordelen dat verzoeker ernstige redenen heeft om vervolging te vrezen omwille van de aangehaalde pesterijen en fysieke aanvallen daar hij meent dat *“hoe verwerpelijk deze praktijken ook zijn, dit niet kan worden beschouwd als dermate ingrijpend dat hierdoor [verzoekers] fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor [zijn] leven in [zijn] land van herkomst ondraaglijk wordt.”* De commissaris-generaal vult hierbij aan dat verzoeker al drie jaar werkte op de HR afdeling van het openbaar ziekenhuis, dat hij in Guatemala een zekere mate van vrijheid van seksualiteit kon beleven, dat hij enkele vrienden en familieleden had die op de hoogte waren van zijn geaardheid en die hem als zodanig aanvaardden.

4.3. De Raad herinnert er echter aan dat in het kader van een beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging omwille van verzoekers homoseksuele geaardheid zich steeds opdringt.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt hieromtrent: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn [2004/83/EG] beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.”* (HvJ, 5 september 2012, Y en Z, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76). Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status’ (Genève, December 2011) van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*)

4.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift landeninformatie citeert die recenter is dan de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Hierbij moet overigens worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing nergens een grondige analyse wordt gemaakt van de huidige situatie voor LGBTQI-personen in Guatemala.

Op basis van het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking van de Raad wordt gesteld, komt de Raad tot volgende overwegingen.

Hoewel homoseksualiteit niet strafbaar is gesteld in Guatemala, is er verder geen uitdrukkelijke bepaling in de Guatemalteekse wetgeving die discriminatie op basis van seksuele geaardheid of genderidentiteit verbiedt, noch is er wetgeving die haatmisdrijven tegen LGBTQI-personen bestrijdt en bestraft. Verschillende wetgevendende initiatieven om bescherming van LGBTQI-personen te versterken, door het aanpakken van haatmisdrijven en discriminatie, zijn immers gestrand en vastgelopen in het Congres. De landeninformatie toont verder aan dat er sprake is van wijdverspreide discriminatie tegen LGBTQI-personen, sociale stigmatisering, pesterijen, intimidatie en homofobie – zoals ook duidelijk blijkt uit verzoekers persoonlijke ervaringen en belevenissen –, alsook homofob geweld (afpersing, agressie, bedreigingen, misbruik, aanvallen en moord) in de Guatemalteekse samenleving, onder meer door bendes. Ook de Guatemalteekse overheden, zoals de politie, blijken zich hieraan schuldig te maken en een significante bron te zijn van verbaal en fysiek geweld ten aanzien van de LGBTQI-gemeenschap. Het geweld tegen LGBTQI-personen is van die aard en van die mate dat Guatemala als één van de onveiligste landen in Zuid-Amerika voor seksuele minderheden wordt beschouwd. De bescherming door Guatemalteekse overheden blijkt in het algemeen niet effectief te zijn. De Guatemalteekse ombudsman

voor mensenrechten blijft zich inzetten voor de rechten van LGBTQI-personen, maar in juni 2020 hebben verschillende congresleden getracht om hem uit zijn ambt te ontsetten, hetgeen mislukte. Vervolgens hebben congresleden getracht de financiering terug te schroeven maar hier is, wegens protest, op teruggekomen (zie volgende landeninformatie: SIDA, *“The rights of LGBTI people in Guatemala”*, november 2014; IACHR-OAS, *“Situation of Human Rights in Guatemala – country report 2017”*, p. 66-68, 91-193; US Departement of State, *“Guatemala 2019 Human Rights Report”*, p. 22-23; OAS, *“IACHR concerned about excessive use of force by police against LGBTI persons in Guatemala”*, 7 augustus 2019; DW *“Being gay in Guatemala is ‘a political issue’”*, 15 januari 2020; Pink News, *“Guatemala swears in homophobic new president who’s staunchly against marriage equality and LGBT rights”*, 15 januari 2020; Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, *“Situation of human rights in Guatemala”*, 17 januari 2020, A/HRC/43/3/Add.1, p. 15; Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, *“Situation of human rights in Guatemala”*, 11 februari 2021, A/HRC/46/74 ; p. 10; Human Rights Watch, *“It’s what happens when you look like this. Violence and discrimination against LGBT people in Guatemala”*, maart 2021).

Dit geweld neemt verder toe. Uit de meer recente informatie die verzoeker voorlegt, blijkt dat in de eerste helft van 2021 reeds 13 LGBTQI-personen werden vermoord, daar waar in 2020 in totaal 19 moorden werden gepleegd tegen LGBTQI-personen, van wie er minstens negen homoseksuele mannen waren (Le Monde, *“Au Guatemala, les minorités sexuelles en danger permanent”*, 26 juni 2021; Reuters, *“Guatemala’s LGBT+ community living in fear after spate of killings”*, 22 juni 2021; Human Rights Watch, *“Guatemala: 3 killings of LGBT people in a week. Investigate, bolster protections for LGBT people”*, 22 juni 2021). Deze golf aan moorden werd veroordeeld door de Inter-Amerikaanse Commissie voor de Rechten van de Mens en de Verenigde Staten, die de Guatemalteekse overheid opriep om meer actie te ondernemen.

De discriminatie, stigmatisering en geweld tegen LGBTQI-personen vindt vruchtbare grond in een Guatemalteekse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. Dit leidt tevens tot anti-LGBTQI wetgevende initiatieven.

Zo werd in 2017 door evangelische kerkleiders een wetsvoorstel tot bescherming van leven en familie opgesteld en ingediend, gekend als wetgevend initiatief nr. 5272, dat in een eerste en tweede lezing door het Guatemalteekse congres in augustus 2018 werd goedgekeurd. Het wetsvoorstel beperkt het huwelijk tot een verbintenis tussen man en vrouw en omschrijft *“seksuele diversiteit”* als *“incompatibel met de biologische en genetische aspecten van mensen”*. Verder stelt het voorstel dat *“vrijheid van geweten en meningsuiting”* mensen beschermt tegen de *“verplichting om niet-heteroseksueel gedrag of praktijken als normaal te aanvaarden”*. Het verbiedt tevens voorlichting aan kinderen over seksuele gedragingen die verschillen van heteroseksualiteit, die als de norm wordt beschouwd.

De vrees bestaat zowel bij de Verenigde Naties als bij NGO's dat dit wetsvoorstel, eens goedgekeurd, zou kunnen worden gebruikt als vrijgeleide om een discriminatoire behandeling van LGBTQI-personen op verschillende vlakken te rechtvaardigen en te institutionaliseren, homofobie te *“legaliseren”* alsook om haatmisdrijven tegen LGBTQI-personen te decriminaliseren en zelfs geweld aan te wakkeren. Huidige president Giammattei verklaarde tijdens zijn verkiezingscampagne dat hij dit wetsvoorstel ondersteunde (HRW, p. 16). Volgens verschillende stemmen uit het middenveld bestaat het risico dat het maatschappelijk klimaat voor LGBTQI-personen omwille van dit initiatief op ernstige wijze verslechtert, zo dit niet reeds het geval blijkt te zijn (zie ook hierboven, alsook Amnesty International, *“Guatemala. Une loi discriminatoire menace la vie et les droits de milliers de femmes, de jeunes filles et de personnes LGBTI”*, 4 september 2018).

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat dit wetgevend initiatief recent in maart 2022 door het Congres finaal werd goedgekeurd, hetgeen de verwerende partij ter terechtzitting niet betwist, waarbij de Raad tevens vaststelt dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend en zich verder beperkt tot het louter verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of het wetgevend initiatief nr. 5272 daadwerkelijk werd goedgekeurd, bij gebrek aan stavingstukken, blijkt uit het geheel van de recente informatie die ter beschikking staat van de Raad alvast dat er in Guatemala heden minstens sprake is van een toenemende stigmatisering van de LGBTQI-gemeenschap. Deze huidige maatschappelijke en politieke context, mede teweeg gebracht door het wetgevend initiatief nr. 5272, houdt op zich reeds in dat het risico voor homoseksuelen om het slachtoffer te worden van daden van vervolging – zoals homofobie lichamelijk en geestelijk geweld of discriminatoire behandelingen die, individueel of cumulatief genomen, verzoeker aanzienlijk nadelig kunnen treffen – alsook de straffeloosheid voor de daders, verder toeneemt, bovenop het reeds bestaande geweld en discriminatie.

4.5. Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij zijn homoseksuele geaardheid verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van zijn geaardheid (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z, pt. 76). De vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit in verzoeksters land van herkomst strafbaar stelt, is niet voldoende om uit te sluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging kan hebben omwille van zijn seksuele geaardheid.

Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, dat ook geweld wordt gepleegd door de Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten en dat de veiligheidssituatie aldaar precair is, zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Omwille van deze precaire veiligheidssituatie, die volgens verzoeker ook in zijn wijk aanwezig is (NPO, p. 9), de verdere ernstig toenemende mate van stigmatisering, discriminatie en geweld ten aanzien van LGBTQI-personen, gelet op de maatschappelijk en politieke impact van het wetgevend initiatief nr. 5272, samen genomen met de houding van de politie en andere Guatemalteekse autoriteiten ten aanzien van LGBTQI-personen alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, kan een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker worden aangenomen. Tevens is het, gelet op het voorgaande, ook plausibel dat verzoeker geen bescherming van de Guatemalteekse autoriteiten zal (kunnen) verkrijgen wanneer ten aanzien van hem daden van vervolging (cf. artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet) worden gesteld.

Het voorafgaande in acht genomen, kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van zijn homoseksuele geaardheid en derhalve het behoren tot een sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wordt dan ook erkend als vluchteling, nu er geen aanwijzingen zijn dat op hem een uitsluitingsclausule van toepassing is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES